

Dr. Versényi Klára

A Debreceni Felső Kereskedelmi Iskola tanára, igazgatóhelyettese, majd igazgatója volt.

Száz éves korában halt meg. Diákja voltam, Klára néni magyart tanított négy éven keresztül az osztályunkban. Tanítási módszere olyan volt, hogy lelkesen szívtuk magunkba az ő nagyszerű ismereteit. Megszerettette velünk a kötelező olvasmányokat, melyeket szigorúan számon is kért. Az érettségi vizsgára csak úgy mehettünk tantárgyából, ha a megtanult ötven Petőfi-vers címét letettük az asztalra. Óráira mindig pontosan készült. Igazságos és következetes, szigorú tanár volt. A tanulást és a rendes magatartást megkövetelte tőlünk. Igyekezett személyesen megismerni bennünket, a körülményeinket. Elvárta, hogy szüleink megjelenjenek a szülői értekezletein, ahol személyes tájékoztatást adott rólunk.

Az 1941-42-es év nem volt könnyű senkinek, de nekünk, bejáróknak, még nehezebb. Tombolt a háború. A frontra szállító vonatok és a hadi szerelvény vonatok tömege közlekedett, s emiatt a mi vonataink késtek. A délutániak csak késő este érkeztek meg. Klára néni ezért elvárta, hogy a szóbeli tárgyakat a vonaton tanuljuk meg, így otthonra már csak az írásbeli maradt.

A tél nagyon kemény, hideg volt. Az iskola segítségünkre sietett. December, januárban és februárban a már lebontott épület emeletén menedéket adott számunkra. Hálótermeket rendeztek be, s ott lakhattunk Klára néni felügyelete mellett. Az ő lakása is itt volt a közelben. Ezt a feladatot is a tőle megszokott szigorral látta el.

Hosszú évtizedek után két találkozásunk volt.

Megtudtam, hogy tőlem nem messze, a Csemete utcán lakik. Meglátogattam, hiszen mindig kedves tanítványának tartott. Szívesen fogadott, és mint idős embereknél szokás, a múltból beszélt.

Elmondta, hogy Erdélyben, értelmiségi családban született. Szülei egyetemi tanulmányaira Budapestre küldték. Úgy került Debrecenbe, a mi iskolánkba, hogy nagybátyja hívta ide, aki banktisztviselőként résztulajdonosa volt az iskolának. (Az államosításig ugyanis bankárok, pénzemberek magániskolája volt a mai intézmény.)

Másodjára az ötvenedik érettségi évfordulónk alkalmával beszélgettünk, 1992 júniusában.

Előzetes bejelentkezés után az egyik délután látogattuk meg. Klára néni készült, várt bennünket. Elővette a névsorunkat és névsorolvasást tartott. Mindenki neve után elmondta a hozzá fűződő emlékeit, jókat, rosszakat egyaránt.

Mindnyájunktól megkérdezte, hogy „mivé lettünk”, és hány tagú a családnak.

Nagyon kedves, hangulatos délutánt töltöttünk nála. Jó volt szembenézni diák mivoltunkkal.

Klára néni temetésén is ott voltunk néhányan az osztályból. Búcsúzóul köszönetet mondtunk az értékes és hasznos négy évért.

Dr. Ludász Gyuláné
egykori tanítványa